

Попіл і проклятий зірками король (Корона Ніаксії #2)

КУПИТИ

ра знищена, а коханий став ворогом. У стінах, де її прагнуть бачити радше жертвою, ніж правителькою, вона мусить навчитися знову боротися — не лише за корону, а й за власне серце.

Рейн, новоспечений король, що вирвав владу з пазурів аристократів, знає: його трон хиткий, а минуле — не прощає. Він потребує Ореї, щоб зберегти королівство. Вона потребує його, щоб повернути корону й помститися коханому за зраду. Але для цього їй доведеться пробудити руйнівну магію, сплетену з таємницями її батька, і пройти через тіні минулого.

Ворогів дедалі більше, і все не так, як здається. Орея мусить вибрати: захопити владу ціною крові, або піддатися коханню, яке може стати її загибеллю...

ПРОЛОГ

Тієї миті король усвідомив, що його найсильніше кохання стане для нього і згубою — а також те, що тим та іншим виявиться молода людська жінка.

Він довго зволікав з повним усвідомленням цього. Либонь, ще довше, ніж ладен був це визнати. Однак чітке усвідомлення, хай як дивно, з'явилося у мить абсолютного хаосу — серед шаленого ревіння натовпу, понад просоченим кров'ю піском амфітеатру, серед мішанини тіл, поту та крові, коли молода жінка заледве протистояла жорстоким ударам своєї нападниці.

Король не розмірковував тієї миті. Він просто реагував. Намагався відвернути увагу Кровонародженої від людини. Намагався стати, вклинитися між ними. Але щоразу намарно.

У Кровонародженої була одна-однісінька ціль: атакувати людину.

Удар і ще удар, і ще один — і молода жінка опинилася на землі. Кровонароджена височіла над нею зі здійнятим мечем, а король не відчував нічого, окрім калатання серця десь у горлі.

А потім він поглянув на трибуни, і його погляд лег. ко відшукав принца Кровонароджених, який стояв там, схрестивши руки, із сигарилою в зубах і посмішкою на вустах.

Посмішкою, яка відверто говорила до короля: *«Я знаю, чого ти хочеш. І ти знаєш, чого хочу я»*.

Саме тоді, тієї ж миті, і прийшло усвідомлення.

«Бо ти, тряця, знищила мене, Ореє», — сказав він молодій жінці минулої ночі.

І їй дійсно судилося стати його згубою.

Але вона була того варта.

Бо король, без роздумів і без вагань, зустрівся очима з принцом... і кивнув.

Один маленький рух — і він продав власне королівство.

Один маленький рух — і він уже знав, що робитиме далі.

Наступні секунди злилися в єдине ціле. Посмішка принца змінилася вдоволеною усмішкою. Він подав сигнал своїй Кровонародженій учасниці турніру.

Вампірка залякла на мить, ідеально прораховану мить, і клинок людської жінки встромився їй у груди.

А потім залишилися лише він і вона, і приз для єдиного переможця.

Вибору ж насправді не було. І це його аж ніяк не бентежило. Щойно, аби лише врятувати їй життя, він уклав угоду — угоду, яка знищить його королівство, і вийти з якої можна лише в один спосіб.

Триста років життя — доволі тривалий строк. Він часто думав, що жодна істота не заслуговує на таку кількість часу.

На кілька довгих, мовчазних секунд вони обидва завмерли. Заклякли непорушно. Він з такою легкістю читав її обличчя. Як завжди, з теплотою думав про те, як ця дошкульна юнка не вміла приховувати власні емоції. Наразі її внутрішній конфлікт — її біль — аж сяяв крізь шпарини зведених нею захисних стін.

Він знав, що вона не зважиться на перший крок.

Тому й зважився сам.

На цей момент він надто добре її знав. І знав, як підштовхнути до вивільнення її безжальної, смертоносної, нищівної й до біса прекрасної сили. Він був чудовим актором. І грав свою роль як належало, попри те що здригався від кожної завданої їй рани.

Багато років по тому історики шепотітимуться: *«Чому? Чому він так вчинив?»*.

Якби вони спитали його тієї ночі, він відповів би: *«Невже це так складно зрозуміти?»*.

Останніми перед смертю він бачив її очі.

Прекрасні очі. Незвичайні. Вони сяяли місяцевим сяйвом, що зазвичай ховалося за хмарами. У цій жінці було чимало рис, які він щиро міг назвати вродливими, утім саме її очі були найпрекрасніші. Він ніколи їй цього не казав. І коли її клинок увійшов у його груди, а Ночевогонь огорнув їх обох, він саме замислився — чи не дарма.

Її очі завжди промовляли до нього більше, ніж їй здавалось. Він бачив у них точну мить, коли дівчина розгадала його гру. Усвідомила, що він її обманув.

Він мало не розсміявся. Тому що вона не могла не помітити. Вона завжди бачила його наскрізь отими своїми очима.

Та було вже запізно. Його пальці зімкнулися на її зап'ястку, відчули вагання.

Тож останніми його словами стали не: *«У тебе прекрасні очі»*.

На останок він сказав їй: *«Покінчи із цим»*.

Вона похитала головою, холодне полум'я на її обличчя поступалося жаху.

Але він знав, що чинить правильно, і її очі стали тому порукою. Пильні, рішучі, неповторні, не людські й не вампірські, нестримні й розважливі.

Вони були кращими за нього. І більше заслуговували на те, що давала перемога.

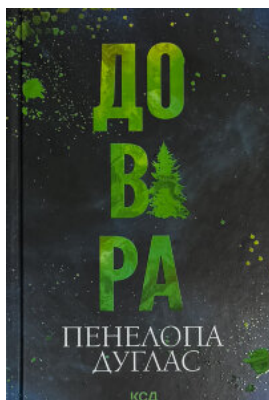
— *Покінчи із цим*, — сказав він і потягнув її за зап'ясток.

І, вмираючи від руки тієї єдиної, яку він вважав гідною його вбити, він невідривно дивився в ті очі.

Можливо, король завжди знав, що його найдужче кохання стане для нього згубою. Можливо, він усвідомив це, щойно її зустрів.

Але в мить своєї другої смерті він знав це напевне.

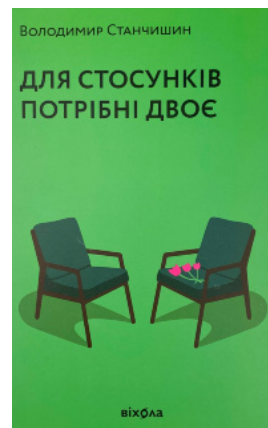
Рекомендована література

Довіра

Ніколи не їжте наодинці
та інші секрети успіху
завдяки широкому колу
знайомств

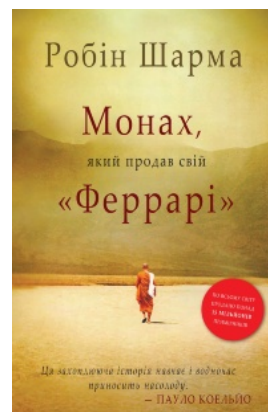
Для стосунків потрібні
двоє

Я обіцяю тобі волю

Антикрихкість. Про
(не)вразливе у
реальному житті

Монах, який продав
свій "Феррарі"

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ